

Laura Kekez

PAD GINGERGRADA

Gingergradovci. Stanovnici Gingergrada. Maleni kolači. Točno onakvi kakve mama radi za Božić. Upravo oni smjestili su se u gradu Gingergradu. Tamo je svatko imao svoju ulogu. Bio kuhar, krojačica ili možda samo dijete, svi su se dobro slagali. Šetnja je svima bila omiljena aktivnost, jer kod njih nikada nije bilo loše vrijeme. Parovi bi hodali sa suncobranima, a djeca bi trčkarala uokolo.

Jedan posve normalan Gingergradovac odlučio je poći u šetnju. Nebo je bilo vedro, a on je imao svoju najbolju leptir-mašnu i bio obasjan posebnim sjajem. Sunce bi ga pratilo kud god da je išao. S velikim osmijehom na licu hodao je po stazici ukrašenoj cvjetićima posutim cimetom. Popravio je crvene gumbe na svojem kaputu i nastavio hodati. Kako je hodao, osjetio je nešto mokro na svojem čelu. Pogledao je u zrak i vidio nekoć bijele oblake koji su izgledali poput šećerne vate, da sada izgledaju sivo i tmurno. Neki građani shvatili su što se događa i sklonili se u svoje kućice dok je kiša počela padati sve jače i jače. Bijela kiša padala je po našem sretnom Gingergradovcu koji se ubrzo pretvorio u lokvicu razmočenog tijesta, jer nijedan Gingergradovac ne može podnijeti mlijeko na svojoj koži, a kamoli da pada mlijeko u obliku kiše. Ostali građani, koji su se štitili svojim suncobranima, okupili su se oko lokvice razmočenog tijesta i gledali se zbunjeno, jer su za ovu pojavu čuli samo iz bajki. Nažalost, ni suncobrani ih nisu spasili, jer je tamo sve napravljeno od tijesta za medenjake. Ubrzo su se i oni uklopili s našim Gingergradovcem. Kiša mlijeka padala je sve više i jače te nije puštala sunce da probije. Krovovi kuća polako su se otapali. Zidovi su polako tonuli, a toranj katedrale polako je padao. Poslije nekog vremena grad se izravnao sa zemljom. Gingergrad više nije postojao. Gingergradovaca više nije bilo. Sad je ta zemlja čekala nove stanovnike.

„Vidiš, Marina, što se dogodi kad me ne slušaš“, mama je ljutito govorila svojoj kćeri koja je samo pognula glavu. Nastavila je mama: „Lijepo sam ti rekla da ne trčiš sa čašom u ruci. Evo, sad su medenjaci puni mlijeka. Nemamo ni grad, ni išta. Tijesto je uništeno.“ Djevojčica se osjećala krivom, jer nije htjela uništiti mamine kolače oko kojih se silno trudila. Znala je da se sada mora iskupiti. „Možemo zajedno napraviti kraljevstvo?“